

De. ¹

^{ego}
 grauatim mihi ipse consideret. Nazarius preclara
 res est et sumus, ut dicit Sannius Ocius. Sed quod
 ego sum aut quod est in me facultas. Doctores est ista
 consuetudo, eaque grecorum, ut his preponatur
 de quo disputent, quamuis subito. Magnum
 opus est amicitiae, eoque exercitatione non parua.
 Quae obres, quae disputari de amicitia possunt,
 ab his censeo petatis, qui ista profitentur. Ego
 uos tantum hortari possim, ut amicitiam omnibus
 rebus humanis ante ponatis, nihil enim
 tam naturae aptum, tam ue conueniens ad res ul
 secundas ul aduersas. Sed hoc primus sentio
 nisi in bonis amicitiam esse non posse. Neque ad
 inuicem res dico, ut illi quod hoc subtilius dixerunt
 fortasse uere, sed ad communes utilitates parum.
 Negant enim quaequam esse uirum bonum nisi sa
 pientes. Sit ita sane. Sed eam sapientiam imp
 etrantur, quae adhuc nemo mortalium con
 secutus est. Nos autem ea quae sunt in usu, uitaeque
 communis non ea quae finguntur aut optantur
 spectare debemus. Huiusmodi ego dicam, C. Fabri
 tium, M. Curius, T. Coruncanus, quos sapi
 entes maiores nostri iudicabant ad istorum

ad aduicium
 uirum, i. prout ueza
 amicitia consideratur.

Ad uicium, i. usque ad
 uicium. Hic est meta
 phora supra a ceruice
 eo respicitur, carnes
 corruptas usque ad
 uicium.